

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Verus Ecclesiasticus Vocationem suam cognoscendi Avidus, Eidemqve Correspondendi Studiosus

Mansi, Giuseppe

Francofurti ad Mœnum, 1693

Cap. XIV. considerationes faciendæ ab Ecclesiasticis post missæ
celebrationem

urn:nbn:de:hbz:466:1-38106

indiesque patiebatur, pro causa illorum as-
signat: *Quia domus mea deserta est.* S. Ber-
nardinus Senensis manifestis verbis idem
confirmat: *Christianis maximum scelus est,
& multorum causa flagellorum, quod Christum
Filium DEI, in hoc sacramento indigne susci-
piunt. Propter hoc saepe venit sterilitas terra,
temporalium rerum penuria, pradaiones, &c.*

Omnibus illis malis mederi potest sibi que
ab iis præcavere verus Ecclesiasticus, dum
accurratè observans suam obligationem, ac
ministerium, sibi novit promissum id quod
in Isaia cap. 58. v. 14. legimus: *Sustollam te
super altitudinem, & cibabo te hereditate fa-
mularum Patris tui:* Proindeque cum S. Avito:
*de natal. calicis. Agnoscamus summam heredi-
tatis indeptæ. Illud est videlicet, quod cananti-
bus Apostolis, æterni libaminis ordinem conse-
cravit.*

Caput Decimum Quartum.

*Considerationes faciendæ ab Ecclesia-
sticis post missæ celebrationem.*

Postquam Christus Salvator noster admi-
rabile illud absolvisset convivium, in quo
seipsum Apostolis in cibum præbuit, finita
quoque pedum lotionè, ad ipsos conver-
sus,

sus, hæc magni momenti verba protulit.
Scitis, quid fecerim vobis? Supra quæ dum
 se reflectit eximius ille Magister spirituum
 Joannes Avila, scribens cuidam Sacerdoti
 ait: O pater mi, quis penetrabit, *quid fecerit*
nobis Dominus in illa benedicta hora! O
 quis bene posset illud gustare, cum interio-
 ri animæ palato, ac singulari gustu! O si
 justa lance librare posset, quam sit ille Be-
 tus, cui finita missa fastidio sunt omnes crea-
 turæ, nec illas ne quidem sustinet aspice-
 re, sed solum inhæret continuæ illi delicia-
 rum considerationi, ac internæ mentis consolati-
 onis, *quid fecerit ei Dominus, illudque*
continuet exercitium usque ad diem alterum,
 quo iterum debet celebrare. Ita Ve-
 nerabilis ille Sacerdos, studebat informare,
 ac inducere Presbyterum alterum ad con-
 tinuam gratiarum actionem, utq; nunquam
 vivere desineret, absque speciali reflexione
 erga tantum beneficium, quo divina Ma-
 jestas dignata fuerat divertere ad paupe-
 rem, miseramque animam suam; idq; con-
 formiter menti ac desiderio sanctæ Mariæ
 Ecclesiæ, quæ in variis collectis à Sacerdoti-
 bus in missa post communionem dicens,
 ordinavit Deum deprecari, *ut in gratiarum*
semper actione maneamus.

Et licet non deberet præteriri, aut elabi
vel unicum, die illo, quo singularem illum
a Deo favorem consecuti sumus, quod illi
sacrofanctum sacrificium offerre digni fue-
rimus, absque intima, ac cordiali recogni-
tione, ac gratiarum actione pro tam muni-
fica bonitate, ipsam & tamen tanti beneficii
necessitas id ipsum exigeret, prout S. Bernar-
dus recognoscit: *serm. 1. in Cant. Prorsus ne-
cessitas est, pro percepta cœlestis panis alimonia,
divinas mulcere aures in voce exultationis, &
confessionis, sonus epulantis*: Hinc sancta
Maria Magdalena de Pazzi Carmelitana,
eo die quo novitiæ, quarum erat Magi-
stra plane eximia, quo die communicave-
rant, continuo illas tanti beneficii, reddebat
memores, blandissimisque detinebat collo-
quiis: Quid dixit vobis vester JESUS, dum
illum recepistis in corde vestrum? Quoties
hodie egistis, aut ageris illi gratias, & quales
quantasque, quod seipsum vobis dederit in
sacratissimo Sacramento? Hisce, similibus-
que considerationibus impendere debere-
mus tempus, saltem illud, quod immedia-
te subsequitur peractum tremendum sacri-
ficium, totique esse solliciti, ac occupati ad ho-
norandum, omniaque possibilia deferenda
obsequia hospiti tam præstanti, eminenti,
omni-

omnipotenti: ideoque dicere solita fuit
 Theresia: *Non solet sua Majestas avarè su-
 re suum hospitium, si ei fuerit exhibitum
 hospitalitas. Camino di perfecti. cap. 34. Attus*
 & circumspectè manete apud ipsam, per
 dicere ac monere illa sancta Virago, nec pe-
 da is optimam occasionem illam tractat
 amicè ac familiariter cum ipsa, hora illa
 sumptam sacram communionem, illud enim
 ipsissimum tempus est res vestras promove-
 di, quod si vos statim aliunde venis-
 vestramque mentem ac cogitationes de-
 ctatis alio, atque ita in computu rebus,
 super mora apud vos tracta, deceptos ve-
 veniatis, nullum incusetis alium, nisi vos
 ipsos, qui estis in causa.

Refert S. Lucas *Luc. 7.* exprobrationem
 liquam CHRISTI, factam cuidam Phari-
 risæo: *Intravi in domum tuam, osculamur
 hi non dedisti, aquam pedibus meis non delu-
 sti, oleo caput meum non unxisti, opponitque
 leprosi illius inhumanitati, qua se suam in
 domum receperat, affectum, devotumque
 obsequia quibus à Magdalena erat
 ctus: *Ex quo intravit, non cessavit
 lari pedes meos. O quot non repetuntur
 tur Sacerdotes, quibus CHRISTUS
 idem improperat quod Simoni: Videtur**

mulierem? Quam primum enim in illorum
intravit domum non ut ab illis tractetur, sed
illos ipsos sumptuosissimo excipiat convi-
vio, illi omnis obliti humanitatis, reveren-
tie, ac respectus erga tantum hospitem, à
quo pane Angelico pasti sunt, non aliter se-
gerunt, ac si communem, & usualem panem
comedissent; & tamen S. Dionysius Areopa-
gita adæquato suo titulo aliter non scit illud
appellare, quam *convivium circumspectio-
nis*, respectu actuum obsequii ac reverentiæ, quos
exercere deberent illi, qui in eo tractantur,
reddiditque hujus rationem dicens: *Quia in
horum mysteriorum participatione, Divinam
magnificentiam contemplantur. Cap. 8. celest.*

De seipsa, sub alieno nomine refert S. The-
reza quod in sacra communione tam vivam
excitaret fidem, ut quasi oculis corporalibus
animæ suæ, hospitium videret venientem,
intransem Salvatorem; ideoque, quia
vacillimè credebat jam apud se divertisse
dominum, degereque in paupere sua casa;
ponebat, quantum erat possibile, exteriori-
omnia impedimenta, & quidquid ipsam
traheret distrahere, seseque ad ipsum inte-
rius recipiebat, sensusque omnes congregabat,
convocabatque, ut omnes cognosce-
rent

rent tantum bonum, quia tunc non im-
 tur anima à cognitione. Hoc modo in prin-
 reducebat documentum illud, sibi à S.
 Sancto dictatum: *Causam tuam tracta cum*
amico tuo. & secretum tuum ne reveles
neo, dum soli cum solo in secreto cordis
 stri degimus cubiculo, cum vero amico
 stro, qui est Christus, detegamus illi
 nes nostras, illi sacrificemus, quas patimur,
 ac experimur repugnantias & contradic-
 nes, malorum habituum nostrorum petimus
 emendationem, ac indissolubili Chama-
 vinculo, illi uniri proponamus.

Mos ille Germanorum Tacito ¹⁰⁹ valde
 fuit approbatus, quod consultum de rebus
 magni momenti, id facerent sua post sym-
 posia ac convivia, ac pro ratione assignat, quod
Tanquam nullo magis tempore, aut ad simplices
cogitationes, pateat animus, aut ad magnas
incalescat. Quanto prudentius, ut
 reservaret sibi Ecclesiasticus, post convivia
 illud solemniissimum, tempus illud ad
 Etandum cum Deo suo de rebus suis; ¹¹⁰
 enim est, nullum fore opportunius, ¹¹¹
magnas incalescat, quam dum intra
 ipsum solem Justitiæ. Bene illud observat
 est, quod notat, monetq; S. Joannes Chrys-
 stomus *Hom. 9. in 2. ad Tim. Ut illi perpetuo*

lucet lumen, nihil in nobis resideat, presentia
 tanta majestatis indignum. Nullus qui ad infe-
 riora: figat obtutus, ac seipsum in humum suf-
 ficiat, solis lucem adspicere poterit. Nemo qui
 seipsum seculi negotiis inquinat, intendere acie
 calebit in limpidissimum justitiae solem; nulli ex
 his lucis suae largitur gratiam, qui in hisce
 versatur: Respice parumper, & ex hujusmo-
 di profundo, atque ex seculi turbinibus, &
 tempestate te recipe, si solem intueri cupis.
 Exclusa enim ex corde omni alia occupatio-
 ne, datur locus benignis illius solis influxi-
 bus, preparaturque ad recipiendum calo-
 rem illum, quem is cordibus solet infundere.
 De divina illa luce dicamus cū Sapiente, sap. 8.
*Intrans in domum meam, conquiescam cum il-
 la; non enim habet amaritudinem conversatio,
 nec redum convictus illius.*

Quam felices, ac gratas amoris Di-
 vini animas accendere deberet in cor-
 dibus, optata illa Salvatoris nobiscum
 commoratio! Quærent Naturalistæ,
 cur in æstate tanto calore, in hyeme
 ætatem acri incommodemur frigore? ap-
 pareret enim omnino debere esse contra-
 rium, siquidem in hyeme sol nobis pro-
 pinquior est, & per consequens, ma-
 gis deberet calefacere: Hisce tamen
 non

non obstantibus dicunt, ideo in æstate
ardere, quia perpendiculariter super nos
longiusque moratur, atque insuper
ipsum à terra, reverberantur; causa illius
dicunt: *Longa solis mora, & frequens
rum repercussio.* Amicè recipiamus, do-
ter detineamus, amorosè tractemus
lum tantum nostrum hospitem, ac cum
generosis fidei actibus intueamur CHR-
STUM, non solum spirituali modo, sed
etiam corporaliter in intimis visceribus
stris habitantem. Actus spei ac confidentie
erga Dominum excitemus, tam quoad re-
missionem culparum præteritarum, quam
quoad gratiam specialem, efficacique adju-
torium ad superandas difficultates ac obsta-
cula, quæ nos in divinæ suæ Majestatis ser-
vitio impediunt, nihil enim timendum illi
est, nullum repulsæ periculum, dum Deum
ipsum intra nos habemus. Exardescamus
plane fervore ignitæ charitatis, dum Deum
illum respicimus, qui totum seipsum nobis
dedit, proindeque etiam necessarium plane
est, ut nos ipsos totos ipsi offeramus, non
solum labiis, sed intimo corde dicamus ser-
aphica illa S. Bonaventuræ verba, sapienter
quoque à DEI servo Vincentio Cariffa
societatis JESU Præposito Generali resp-

ita: *Abscedat vanitas, accedat charitas, transformet Deitas, & totus sim Divinus.* Non desistamus à gratiarum actione, sanctissimæ Trinitati, omnesque invitemus Sanctos, quatenus se nobis associare dignentur, ut debitè officio nostro gratitudinis, religionis, ac pietatis satisfacere possimus. Iterato nos ipsos totos Deo offeramus, & singulariter ad suæ Majestatis laudem ac gloriam omnes illius diei actiones eidem præsentemus humillime, ut per eas amplius Christus glorificetur: Deinde cum filiali pro suis subtilissimaque confidentia, omnes nostras, tum proprias, quam aliorum pro quibus curare intendimus, necessitates eidem proponimus, siquidem illud est gratiæ tempus: *Tempus beneplaciti Deus.* Dum Christus in anima nostra sese detinet, magna animi submissione summaque ac cordiali confidentia, cum Jacob, illi dicamus: *Non dimitte me, donec benedixeris mihi.* Protestemur coram Patre æterno, quatenus, non ad nos, sed ad illum qui intra nos est, benignum suum vulgum, ac gratiosum aspectum dirigere ac convertere dignetur: *Protector nos respice Deus, & respice in faciem Christi.* Replicemus ei cum S. Agnete: *Janus ejus corpori meo conjunctum est, & sanguis*

quis eius ornavit genas meas. Ipsi soli
 vo fidem, ipsi me tota devotione committo.

Reflexio illa radiorum, ac diuturnitas
 la solis Christi in anima nostra commorans
 in cujuscunque sacerdotis mente non min
 augebit gratiam, quam fuerit illa, duom
 in capite radiorum lucidorum, Moyfi
 cessa, ex consortio sermonis Domini: id
 eo amplius, quod non solum locutus fuit
 Domino, sed simul etiam in se receperat
 gustaverit eundem.

Aceibè autem deplorat S. Theresia, *con
 di perfec. cap. 54.* quod hæc omnia temp
 curentur, & quod, postquam Deum no
 strum sumserimus, statim nos ad in-gas
 ac res nullius momenti converramus, illum
 que ultro à nobis dimittamus, quem sum
 ma vi, omnique conatu oportuisset detinere,
 ut nobis lumen subministraret, quo videremus
 O quam necesse foret renovare modo ex
 probrationem S. Bernardi factam Fulcon
 Archidiacono Lingonienfi! *Ep. 2.* *Hæc
 modo Christum tam cito fastidis, de quo
 ptum est, mel & lac sub lingua eius? Aliter
 quod ad gustum cibi dulcissimi navigavit
 si tamen gustasti, quia dulcis est Dominus
 Quid, si videret modo sacerdotes immemores
 post missam intentos nugis, ridentes, &*

antes, novitates seculares requirentes, ad
ites forenses, & pro dolor, vix ullus est,
qui sibi hoc peccato ducat aut conscientia.
Hac omnia consequuntur, ex consideratione
exigua, qua in domum nostram recipimus
Regem gloriae, dicebat devotissimus
Thomas Kempis: *Quia non satis reverenter
ominant, quia Sanctus sanctorum ingressus est
et eos.* Minatur autem Gertrudis Abbas
in 2. de Resur. ex hac negligentia oriri, quod,
hoc contemptu & nausea divitiarum devorata
comuntur, ita ut de eo qui huiusmodi est dica-
tur: *Job. 20. Non remansit quidquam de cibo
eius, & propterea nihil permanebit de bonis il-
lus.* Et tamen, discurret S. Athanasius: *Orat.
1. Si margarita, aut purpura Regia fuisses
constitutus custos, nonne ad ipsam usque mortem
fidelem te depositarium praeberes. Verum nunc
margarita tantum, neque purpura aut de re-
quidpiam suppellectili, sed ipsum Domini
corpus curae, fideique tua commissum est.*
Ah Deus, dicebat S. Augustinus, in Ps. 109.
nam cognosceretur, quantum bonum, ac
tantus fructus sit in divino illo sacri-
ficio, quid importet, quamque sit utilis
vota Redemptoris societas! *Calix tuus
berians, quam praeclarus est! Refusa it San-
tus, Si vos inebriat calix Domini praecla-
rus,*

rus, videbitur ista ebrietas in operibus vestris, videbitur in sancto amore fustitia, videbitur postremo in alienatione mentis vestra, sed a mentis in caelum. Quomodo CHRISTUM tractaverimus, quando ipsum apud nos habuimus, apparet statim in nostris operibus, quæ post sacram illam mensam bibimus, apparet ex Spiritu, quo illum prosequimur. Sancta Maria Magdalena de Pazzi cap. 94. *Vita.* dicere solebat, quoties suæ conforores communicant, ac JESUM in cordibus suis recepissent, eis sibi videri ac totidem monstrantias, sicut custodias Sanctissimi Sacramenti, quod multo potiori jure de Ecclesiasticis dici possit, si verificaretur in illis reflexio illa, quam Origenes super illum Numerorum locum facit. *Dedi tibi custodiam primitiarum. CHRISTUS primitia est verè,* commentatur ablegatus Author; *Hom. II. in Num. c. 18. Quid enim tam beatum, quam ut anima qua CHRISTUM suscepit, semper conservet, ac semper habeat has primitias? Quanto instantius cibum istum comedit, tanto in te affluentius abundabit: quod utique tunc succedet, quando quis sese accommodabit, ac sequetur intentionem illam quam habebat, sibi que semper faceret*

Libri quarti Caput XIV. 675

magnus ille Ecclesiasticus S. Hilarius, relatus ab uno alio non minore sancto; Thoma Aquinate: *lib. 1. de Trin. cap. 15. Hoc est praeceptum vitae meae officium debere me Deo conscius sum, ut eo omnis sermo meus, & sensus loquatur, ita ut in quavis occupatione, quovis in loco semper repraesentemus, non personam solum, sed & qualitates ac conditiones status nostri: Orig. hom. 12. c. 21. Neque enim in loco sancta quarenda sunt, sed in actibus, & vita, ac moribus, quae si secundum Deum sint, & secundum Dei praeceptum habeantur, etiam si in domo sis, etiam si in foro sanctis te esse non dubites, & sicuti dicit S. Athanasius: ad Drac. Non corona pro locis, sed pro factis redditur.*

Ff 2

VE.